

VARGA RUDÓLF

Dózsa

Varangyvörös éjszakádban forgószél
rabolta mennybe a fákat, égőszárnyú
varjak vitték véred fekete
hószítálásban, csak parazsatokádó
hegedűszó, szelek kifeszített
vitorláit feletti, halk, halotti
ének, levelekből hullatott
sikoly látta, mikor gyulladó
leheleted az idegen csendben jeget
kiáltott. Piros paripák előtt
meztelenre vetköztetett bőröd;
pörkölt virág, sistergő fagyban
hevítetted gyulladásig magad. Pengéid
bontottak csontjaidon láng-ujjlenyomatos,
felrobbant sugarat.

Varangyvörös

éjszakádban forgószél rabolta
mennybe a fákat. Ott volt a
máglya; véres angyal. Mennybeszúrt
tornyok csigaszarvai fölül, néztél
le a Napból, tüztől viselős arccal.

Szemed minden könnyét

Húsodba költözöm, el ne jussanak
szívemig véremben a férgek, pihéddel
bélelt, viselt ruháidat hordom, maradék
ételedet eszem, gyöngy-harapásaid
mindenütt; ékszerem, elszívom
csikkeid, szobád tömjénezem, szád
némasága; bontatlan levelem, szemed
minden könnyét kiolvastam már,
utaim tenyereden, minden vonala
tévedhetetlen-hozzád. Örökös ébrenlétbe;
virrasztani hajadba járok, emlékezeted
vitzükrén megcsókolom felfénylő

arcod, sugaraddal lefelé lebegsz,
 kifutok eléd ajtómtól levegődig, levegő
 s küszöböd közt őgyelgek, megtorpanok,
 mintha régi szerelemmel találkoznék
 szembe, felzokogsz bennem, amikor
 torkomig télben, tengerig fénylő
 sikoly elvezeti tántorgó árnyam s trombiták
 táguló tüdeje megreped, meghasad
 nyíló repülésem.

VIDOR MIKLÓS

Földnélküli János

Elvesznek mögöttem az arcok elmaradnak a tájak
 magam sem értem mit akartam ott
 ahová nincs miért visszatáljak

Mért kívántam megölelni a nőket
 akiket nem sikerült megőriznem sem elfelednem
 miért volt fontos annyi minden –
 hogy szaporodjanak a rovások berajzolt tenyeremben?

És mégis ennek a haszontalan világnak
 vagyok csupán szuverénje –
 meghódítottam amit senki se védett
 s aztán elhagytam magam is

Ott éltem én! – visszagondolok a hegyre a rétre
 már mesék mappáján bolyongok
 valahányszor az álom még odavisz

Cserepek

TRÓFEA

Vérkönnyes lőtt madár a fűben
 léptedre még riad
 Nézd végig ha már nincs menekvés
 tulajdon kínhalálotat

ELLENFÉNY

Megálltam ott
ahol a nap
a horizontban megkapaszkodott
azóta tart az alkonyat

BÜCSÜ

Naptól sugárzik a domboldalon
az őszi szomorúság
magányos lány előtte lombhalom
dérmat aszú ág

Lassan megkoszorúzza homlokát
a százezüst ökörnyál
s helyetted dúdol már a némaság
ha szólalni akarnál

TÜSZ

Emlékeidben egy alak
melyről a test levált
híven ismétli gesztusaimat
megadja magát
fogoly marad

hogy én szabad lehessenek

REMÉNY

A fáké hogy nem ez az ősz
lesz a kivédhetetlen
és az enyém hogy a tavasz
mosolyoddal fegyverkezik
az eljövő november ellen

MAGASBAN

Fölöttem ezer lábnyi mélység
alattam az ég tükrözik
sziporkás csillagára lépnek
csak megbíztatnám egy kicsit
s megnyitná fölöttem a mélység
csillagait

Versek

1.

úgy mégy el reggel
kávé után
mint ki bárd alá siet

voltam köd dér
kisérhettek

láttam gyöngyszemed mögött
a salétromot
hogyan virágzott

ültettek
Breton Michaux Klee asztalához

azt hittem
megmentettek

látom
bomlik a tested
portyáznak
kísértetek

2.

arcodon só virága
szavak falkája vár ma

csended vertarany csipke
öklöm görcsébe zárva

szemed halott

ne verj ma álom

holtodra
holtom kiabálom

3.

vasvirágcsokor bokra
reszket a Van és Volna

Holnap jön-e és lát-e még
roncsoltan hull rád a kerék

óra százat ver megbomolt ma
nincsen Van gúzsban a Volna

ágyé kod halott kút nap gyalázta
arcomon széttépet lárva árnya

4.

holdra
köpenyként köd borul
égig nem látsz
ez este szelid lesz
áldozattalan

kék arcod
kék hajad
oltalmazzon
ma ne adhassam el magam

alvadt oboavér ne kísértsen
senki
senki
el ne érjen

magam legyenek
a csend panaszfala
omoljanak
a hófalak

TAMÁS ISTVÁN

Száz a libám

a gunárom

tizenhárom
Szóvatett hitem
senkinek
nem kínálom

Elhagyott az
Isten is itt
S százhatáron

Száz határon
a tilalmast
egyedül csak
magam járom

Borízű

almát

kinált
Nyári – piros
jóízű szerelmet

Szoknyáját
combig
fecskék emelték

S élém menyecskék
tarka
kendője
hullt

S én megtöröltem
vele a szememet

Selyemkendő

száz forintos

selyem rojtú
Kék virága csodaszép
és
felém fordul
Négy sarkába
három kincsem
belé varrva

Könnyeimet
kiszáradt tó
tükre
tartja

Körtefák

szilaj

kórusa
körüli
fátyla fehérben
ég a pagony
Sza –
bálytalan im e
mélytüzű nász
Csak a törvény itt az
ős hatalom

Földbe ereszve
élnek az ujjak
Él a redőkben a
szép akarat
Csobban az élet a
szépívű formán

A kemény
léten át
zeng a patak
Fába kövülve
él a palóc itt
s tétova versben

izzik a táj
Bütykös a kéz és
szótlan a gond bár
lobban a dal mint
lángol a
rőzserakás

S fátylafehérben

körtefák

szilaj

bánata ölel át

Tisztán

szabadon

(Id. Szabó István szobrászművésznek)